

Sestry a bratři, apoštol Pavel byl mistrem slova. Důvtipným mistrem slova. Stačilo mu pár vět a vměstnal do nich kopu moudrých postřehů. Nad každým veršem, nad každým půlveršem z přečteného úryvku bychom mohli dlouho rozjímat, povídat si o něm, dávat jej do souvislostí. Pro dnešek k duchovnímu nasycení vydatně postačí jediná věta: ***nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.*** (20)

Schválně, co byste odpověděli vy, kdyby za vámi někdo přišel a zčistajasna se zeptal, *co ve vás žije?* Já osobně bych si na Krista ve své odpovědi hned nevzpomněl. Určitě by mne napadla spousta jiného, co ve mně žije. Žijí ve mně obrazy. Obrazy lidí, které jsem v průběhu svého života potkal a kteří mi byli milí, vzácní, důležití. Lidé, u nichž jsme měl pocit, že k nim mohu mít důvěru. Či obráceně kteří měli důvěru ke mně. Žijí ve mně i opačné obrazy lidí, kteří mi způsobili bolest, ublížili mi, zklamali mne. Lidé, kteří se provinili vůči mně, a lidé, vůči kterým jsme se – vědomě či nevědomě – provinil já. Co ve mně žije? Při té otázce se ve mně též vynořují vzpomínky na rozmanité události. A k nim pojí pocity. Žijí ve mně vzpomínky, a já žiji z těch vzpomínek: nezapomenutelné okamžiky šťastného dětství, nekonečné rozhovory s kamarády, hořkosladká zamilování, okouzlení hebrejštinou a pak svatba, narození dětí. A také vzpomínky na temné úseky cesty, na konflikty, loučení, smutek. To vše je součástí mé pravdy. A taky sny ve mně žijí a naděje, že na světě může být lépe, že zlí budou potrestáni a dobří odměněni, že se církve obnoví – rovněž tady u nás v našem městě, v naší zemi. Místo brblání že se dostaví vděk a radost. To všechno ve mně žije a drží mne při životě. Avšak ***že nežiji už já, ale žije ve mně Kristus***

,
jak tvrdí Pavel, na to bych sám nepřišel.

Žije ve mně Kristus. Zvláštní výpověď. Což ve vyznání víry společně neodříkáváme, že vzkříšený Ježíš vystoupil na nebesa, usedl Bohu po boku a stal se tak pravou rukou Boží vlády? Nevyznáváme snad, že Kristus je kdesi jinde? Ovšem pro apoštola Pavla není Kristus daleko, kdesi za hranicemi vesmíru a času. Je zde a je zde živý. Je blízko, jako nikdo jiný.

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.

Veliké sblížení, důvěrné propojení se Spasitelem Ježíšem. Jistota, že vysvobození ze zániku je na dosah. Kéž bychom to vnímali stejně silně jako Pavel.

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Ježíšův život je to, z čeho čerpám. To hlavní, co mne nese. Vzkříšený Pán je mou nejvnitřnější oporou. Ptejme se sami sebe, ptejme se druhých lidí, odkud čerpáme život při vší pomíjivosti kolem. Odkud v sobě bereme život navzdory smrti. Jsem sám sobě životním základem a cílem? Jsem pro svůj život rozhodující jenom já a moje nitro? Moje zážitky, které jsem nashromáždil, moje skutky, které jsme vykonal, moje obrazy lidí, které jsem potkal. Ano jistě, to vše ve mně žije a můj život by bez toho nebyl úplný, ale není životné. Není to životodárné. Který z mých skutků, který ze zážitků, který z mých pocitů mne provede smrtí? Kdo z lidí mi otevře hrob a vyvede mne ven? Žije ve mně spousta věcí a já žiji z nich. Když ale dojde na lámání chleba a posuzuje se, co obstojí,

nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.

Nespoléhám na sebe, spoléhám na Ježíše. Vsázím na jeho vzkříšení. Vsázím nikoliv na své úspěchy a schopnosti, nýbrž

vsázím na Boží dobrotu, která protáhne komára uchem jehly a mne hříšníka protlačí do Božího království. Hledám život u Boha. Přesně jak to činil celník v prvním čtení a přesně jak to nečinil farizej v prvním čtení.

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Ten Kristus, který šel na smrt. Vzdal se svých nároků na život, aby život cele dostal z Boží ruky. Žít s Kristem znamená i umírání, nelpění na sobě samém, odříkání se sobectví a včleňování se do Boží vůle. Tak žil Ježíš. Jen tak mohl prokazovat lásku. Jedním tahem pera apoštol píše:

Jsem
ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.
(19n) Svatý

křest, jehož jsme dnes byli svědky, hlásá totéž: Umřít a být pohřben s Ježíšem a spolu s ním vstát z mrtvých k novému životu. V biblických dobách, když se křtilo ponořením, bylo to ještě patrnější. Křtěnec se zcela potopil do vody, zavřela se nad ním hladina jako se nad mrtvým člověkem uzavírá hrob. A pak přišlo vynoření, voda ustoupí a člověk vyjde ven do nového života jako Kristus vyšel z hrobu. Co bylo předtím, zůstalo za vodou. Zůstalo za vodou jako egyptské otroctví zůstalo za Rudým mořem, jako pouštní bloudění zůstalo za Jordánem. Ejhle, nový život, život, který si sami nekočírujeme.

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Sestry a bratři, to je nádhera. Ve mně, ve

vás žije vítěz nad smrtí. Nemusíme plnit žádný předepsaný úkol, aby v nás žil. Potřebné již bylo vykonáno.

Život, který zde žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.

(20)

Stačí spolehnout se, že spásu neboli trvalý přístup k životu nemám ve své moci. Neberu to jako újmu – já nikdy nebudu natolik silný, abych si směl říci „Teď už mám spásu a věčný život se vším všudy.“ Život nemám, Bůh mi jej dává. Proto křtíme malé děti.

Spásu, záchranu života koná Bůh, my lidé se k ní jen vírou připojujeme. (Anebo nevírou odpojujeme – a odpojují se lidé pokřtění jak v nemluvněcím, tak i v dospělém věku.) Církve se v názoru na křest dětí rozcházejí. Jedni chápou křest, jako výraz vyznávajícího křesťana „Já jsem se vydal na cestu do Božího království.“ My evangelíci křest naopak chápeme jako výraz, že se Boží království přiblížilo k nám. K dospělým i dětem, k rozumným i nerozumným, ke zdravým i k postiženým. Ať už smýšlíme o křtu jakkoliv, hlavně když se jedni i druzí společně radujeme ze života. Neboť to není radost z nás samých, z naší pravdy, z naší propracované věrouky. Když se jako křesťané společně radujeme ze života, je to radost z Božího daru života pro nás. Přece

nežiji už já, ale žije ve mně, Kristus.

Amen.

Lukáš 18,9-14 *33,1.4 ; 177; 346; 579*

Ageus 2,4b-5